

[Hans Hedtoft.]

til at følge enhver ordre fra Moskva, den være nok så forræderisk mod den frie verden.

Det er alle disse tildragelser, der ængster og lader nøgterne mennesker spørge: Lever vi i en efterkrigs- eller i en mellemkrigstid?

Midt i mørket er der også et lyspunkt. Vi har samtidig oplevet, at den demokratiske verden har påbegyndt at bygge et fælles værn for ret, for frihed og for fred.

Lad være, at der også blandt os er diskussion om FN's indsats i Korea. Lad være, at medlemsstaternes indsats er højst forskellig, men for alle, der ønsker, at FN ikke skal få Folkeforbundets tragiske skæbne, er det en betydningsfuld og glædelig kendsgerning, at angrebet i Korea ikke forløb ustraffet. Lad os, når vi i dag skal diskutere udenrigspolitik, ikke glemme, at det gamle Folkenes Forbund gik nedenunder og hjem i et hav af skønne resolutioner og vedtagelser, men det formåede ikke at handle.

Det gamle Folkeforbunds tragedie begyndte med, at man gav op overfor Italiens aggression mod Abessinien, og dermed blev det tidsafsnit, Hartvig Frisch rammende kaldte „Pest over Europa“ indledet. Tragedien endte med Hitlers verdenskrig. Alle stater, ja, alle fredselkende mennesker har en pligt til at modvirke, at denne, det gamle Folkeforbunds tragedie bliver gentaget. For hvert eneste menneske, der bekender sig til internationalt samarbejde, og som tror på, at freden kun kan reddes gennem et kollektivt, statsligt samarbejde, må denne tragedie stå klart i erindringen.

Skal vi nu skabe en international organisation, der kan blive en virkelig fredsgarant, må den kunne handle, og de enkelte stater må derfor vise vilje til at underordne deres nationale vilje og ønsker den internationale organisations beslutninger. Det er rigtigt, at det i et land som vort, med en gammel neutralitetstradition betyder, at vi på en række områder kommer til at bryde med tilvante forestillinger og suverænitetsbegreber; det er også rigtigt, at det for politiske partier og ledere endog kan blive en utaknemlig opgave at gøre et udenrigspolitisk måske for sorgløst folk opmærksom herpå, men vi må gøre det og finde en udenrigspolitik, der svarer til vor tid og til vor tids kendsgerninger. Sker det ikke, frygter jeg, vi går mod kaos og opløsning, og magten vil triumfere. Så langt er vi ikke endnu. Junglemoralen er heldig-

vis endnu ikke accepteret blandt staterne. Retten, friheden og freden har en stemme, og den tolkes af FN. Men De Forenede Nationers styrke afgøres ikke i Lake Success alene, den afgøres også af det enkelte land og dets vilje til at give FN den fornødne handlekraft.

Socialdemokratiets stillingtagen og mål-sætning i den aktuelle udenrigspolitik kan vi formulere i 10 punkter og krav:

1. Enhver angrebshandling, med hvilke våben den end søges gennemført, og hvad enten den foretages åben eller gennem støtte til en borgerkrig i et andet land eller på anden måde, er en forbrydelse mod hele verdens fred og sikkerhed. Alle regeringer må forpligte sig til ikke at gå til angreb mod nogen anden stat og til ikke at støtte nogen angrebspolitik. Ved en krigersk konflikt skal det være FN, som afgør, hvem der er angriber.

2. FN må udvides til en virkelig verdensomfattende organisation. FN bør udvikles til et virkeligt fredsinstrument med mulighed for at afgøre alle mellemfolkelige stridigheder, der truer freden. Alle regeringer skal respektere FN's beslutninger.

3. Koreakonflikten må løses gennem forhandlinger og ikke gennem fortsat appel til våbnene. Der bør garanteres Koreas folk ret til gennem frie valg under FN's kontrol at afgøre sine politiske forhold. Efter krigens afslutning bør Korea have hjælp og støtte til landets genopbygning.

4. Når Pekingregeringen har afstået fra angrebshandlinger og dermed har vist sin gode vilje til fredeligt samarbejde med andre folk, bør Kinas plads i FN overdrages til denne regering.

Jeg vil her gerne tilføje, at vi påskønner de bestræbelser, den danske regering har udfoldet for ikke at lukke døren for fredsforhandlinger med Pekingregeringen, men vi mener, det er rigtigt, at Danmark har stemt for våbenembargo overfor Kina. Naturligvis kan og bør vi ikke deltage i våbentilførsler til et land, der ganske åbent støtter en fredsbryder.

5. Overfor de ikke-selvstyrende folk må der føres en politik, som tilsigter at skaffe dem national og politisk uafhængighed. Under FN's ledelse bør bestræbelserne for at støtte de underudviklede landes økonomiske udvikling samordnes og yderligere udvikles.

6. Freden i Europa kan efter vor mening ikke sikres uden et frit, selvstændigt og demokratisk Tyskland, som får sin plads i FN sammen med de øvrige nationer. Det